

MỘT SỐ GIẢI PHÁP TĂNG CƯỜNG ĐOÀN KẾT TÔN GIÁO Ở NƯỚC TA HIỆN NAY

Trung tá Nguyễn Văn Minh

Giảng viên khoa quân sự

Cùng với vấn đề “dân chủ”, “nhân quyền”, “dân tộc”, các thế lực thù địch đang lợi dụng vấn đề “tôn giáo” để tạo sự chống phá đa diện nhằm vào Đảng và chế độ ta. Mục đích của việc lợi dụng vấn đề này là để kích động, gây rối, phá hoại, gây mất ổn định CT-XH, chia rẽ khối đại đoàn kết toàn dân tộc. Việt Nam là quốc gia đa tôn giáo. Mặc dù nguồn gốc, đặc điểm và thời điểm hình thành, phát triển của mỗi tôn giáo có khác nhau, nhưng nhìn chung các tôn giáo luôn có tinh thần bao dung, đoàn kết, gắn bó trong đại gia đình các dân tộc, tôn giáo Việt Nam.

Cộng đồng các tôn giáo ở Việt Nam luôn đồng hành cùng dân tộc, hòa chung cùng niềm vui và nỗi đau của dân tộc trong những thời khắc lịch sử, góp phần phát triển và làm rạng rỡ nền văn hóa Việt Nam phong phú, đa dạng và đặc sắc. Trong tiến trình cách mạng Việt Nam, dưới sự lãnh đạo của Đảng, các tôn giáo đã đóng góp xứng đáng vào thắng lợi của hai cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp, đế quốc Mỹ xâm lược và tiếp tục phát huy trong công cuộc xây dựng và bảo vệ Tổ quốc. Nhiều chức sắc tôn giáo, tăng ni, phật tử đã làm tốt việc đạo, việc đời, hướng dẫn tín đồ chấp hành đúng chủ trương, đường lối của Đảng, chính sách, pháp luật của Nhà nước, sống “tốt đời, đẹp đạo”, “kính Chúa yêu nước” được ghi nhận và tôn vinh. Nhận thức đúng vai trò của các tôn giáo và các tín đồ tôn giáo, Đảng và Nhà nước ta luôn có quan điểm, chính sách đúng đắn về vấn đề này và khẳng định: “Tín ngưỡng tôn giáo là nhu cầu tinh thần của một bộ phận nhân dân. Đạo đức tôn giáo có nhiều điều phù hợp với công cuộc xây dựng xã hội mới”. Trên cơ sở đó, thường xuyên quan tâm, tạo điều kiện cho các tổ chức tôn giáo sinh hoạt theo hệ thống giáo lý, giáo luật và quy định của pháp luật Việt Nam. Đồng thời, chủ động phòng ngừa, kiên quyết đấu tranh với những hành vi lợi dụng tín ngưỡng, tôn giáo để chia rẽ, phá hoại khối đại đoàn kết toàn dân tộc hoặc những hoạt động tín ngưỡng, tôn giáo trái quy định của pháp luật. Chính sách tôn giáo đúng đắn đó đã có tác dụng cổ vũ, động viên đồng bào theo đạo và các chức sắc tôn giáo phấn khởi, chung sức, chung lòng cùng cộng đồng, làm tròn nghĩa vụ, trách nhiệm công dân đối với Tổ quốc.

Thế nhưng với bản chất ngoan cố, hiếu chiến, thù địch và dã tâm xóa bỏ chế độ XHCN ở nước ta, các thế lực thù địch, phản động đang điên cuồng chống phá Đảng, Nhà nước ta thông qua chiến lược DBHB với mọi thủ đoạn tinh vi, thâm độc. Một trong những chiêu thức đó là sự lợi dụng tôn giáo và đức tin của quần chúng vào tôn giáo để lôi kéo lực lượng, tạo dựng ngọn cờ chống phá, phá hoại công cuộc xây dựng và bảo vệ Tổ quốc Việt

Nam XHCN.

Chính vì vậy đoàn kết các tôn giáo, phát huy những giá trị văn hóa tốt đẹp của các tôn giáo ở Việt Nam là một yêu cầu hết sức quan trọng và cần thiết. Để tăng cường đoàn kết tôn giáo ở nước ta hiện nay, cần tập trung thực hiện tốt một số giải pháp sau:

Một là, nâng cao nhận thức tư tưởng về vấn đề đoàn kết tôn giáo trong tình hình mới.

Cần nâng cao nhận thức tư tưởng cho cán bộ, đảng viên và quần chúng về ý nghĩa, vai trò của công tác đoàn kết tôn giáo trong thời kỳ mới. Mặc dù đất nước ta đang trong thời kỳ hoà bình, phát triển kinh tế thị trường theo định hướng XHCN, đẩy mạnh CNH, HĐH đất nước và tăng cường giao lưu hợp tác quốc tế, nhưng các thế lực thù địch trong và ngoài nước luôn tìm mọi thủ đoạn để chống phá sự nghiệp đổi mới và cuộc sống hoà bình thống nhất của dân tộc ta. Do vậy, đồng bào các tôn giáo, các dân tộc phải đoàn kết chặt chẽ dưới sự lãnh đạo của Đảng mới tạo ra sức mạnh tổng hợp để đưa nước ta thoát khỏi tình trạng lạc hậu, nghèo nàn, vươn lên sánh vai với các quốc gia trong khu vực và cộng đồng quốc tế.

Cần tăng cường tuyên truyền, quán triệt đường lối, chính sách của Đảng và Nhà nước, về công tác tôn giáo đến đồng bào tôn giáo và đồng bào không theo tôn giáo, trước hết là đối với chức sắc trong các tôn giáo để họ hiểu sâu sắc và toàn diện về tình hình đất nước; trao đổi dân chủ và thẳng thắn, sẵn sàng tiếp thu ý kiến và đáp ứng nguyện vọng chính đáng của họ. Đồng thời, cần tạo điều kiện thuận lợi để họ hoạt động tôn giáo theo khuôn khổ của pháp luật, sống “tốt đời, đẹp đạo”. Phát huy vai trò của các phương tiện thông tin đại chúng nhằm tuyên truyền và củng cố khối đại đoàn kết toàn dân, đoàn kết tôn giáo, đoàn kết dân tộc để thực hiện thắng lợi sự nghiệp đổi mới.

Hai là, bổ sung và hoàn chỉnh hệ thống pháp luật về tôn giáo ở Việt Nam hiện nay.

Văn kiện Hội nghị Trung ương 5 khóa VIII nêu rõ: Tôn trọng tự do tín ngưỡng và không tín ngưỡng của dân, đảm bảo cho các tôn giáo hoạt động bình thường trên cơ sở tôn trọng pháp luật, nghiêm cấm xâm phạm tự do tín ngưỡng và không tín ngưỡng. Thực hiện nhất quán chính sách đại đoàn kết dân tộc.

Mối quan hệ giữa Nhà nước với các tôn giáo ở Việt Nam đã tìm được sự đồng thuận, gắn bó tôn giáo với xã hội (Đạo - Đời). Phương châm hành đạo của các tôn giáo đã phản ánh rõ điều đó. Phật giáo: Đạo giáo, Dân tộc và CNXH. Công giáo: Sống phúc âm giữa lòng dân tộc để phục vụ hạnh phúc của đồng bào. Tin Lành: Sống phúc âm, phụng Thiên Chúa, phục vụ Tổ quốc. Cao Đài: Nước vinh, Đạo sáng. Hòa Hảo: Phụng đạo yêu Nước, gắn bó với Dân tộc.

Ba là, nâng cao chất lượng đội ngũ cán bộ làm công tác tôn giáo và vai trò lãnh đạo của Đảng, quản lý của Nhà nước về tôn giáo trong bối cảnh hiện nay.

Những năm qua, cùng với việc kiện toàn Ban Tôn giáo các cấp, nhiều địa phương đã bổ sung, tăng cường đội ngũ cán bộ, công chức làm công tác tôn giáo. Song thực tế cho

thấy, đa số cán bộ làm công tác tôn giáo chưa được đào tạo cơ bản, hệ thống về công tác tôn giáo. Do vậy, các cấp ủy, chính quyền phải tăng cường công tác đào tạo, bồi dưỡng cán bộ làm công tác tôn giáo, giúp họ có kiến thức cơ bản về tôn giáo, tín ngưỡng, nắm vững pháp luật về tôn giáo để thực hiện tốt nhiệm vụ được giao. Thực tiễn cho thấy, trong những năm gần đây, việc tổ chức sinh hoạt tôn giáo, in ấn, xuất nhập, lưu hành kinh sách, sử dụng đất đai làm cơ sở thờ tự còn khá tùy tiện. Vẫn còn tình trạng lợi dụng tôn giáo để tiến hành các hoạt động gây phương hại đến khối đại đoàn kết dân tộc. Như vụ việc Linh mục Nguyễn Văn Khải (giáo xứ Thái Hà) đã lợi dụng tự do tôn giáo kích động giáo dân đòi khu đất ở 178 Nguyễn Lương Bằng...

Như vậy, quản lý hoạt động của các tôn giáo bằng pháp luật là yêu cầu khách quan. Nhà nước tiến hành quản lý, giám sát việc quán triệt, thực thi pháp luật, pháp quy và chính sách liên quan đến tôn giáo. Nhà nước căn cứ vào luật để bảo vệ quyền và lợi ích hợp pháp của các tổ chức tôn giáo, cơ sở vật chất của tôn giáo, các nghi lễ tôn giáo, cùng với chức sắc và tín đồ tôn giáo... phòng ngừa và ngăn chặn kịp thời các phần tử không tuân thủ pháp luật lợi dụng tôn giáo hoạt động gây rối... Bởi vậy, quản lý tôn giáo bằng pháp luật là không trái với chính sách tôn trọng và bảo vệ quyền tự do tín ngưỡng của nhân dân, là đòi hỏi của việc duy trì ổn định đoàn kết và lợi ích của nhân dân. Làm tốt công tác tôn giáo là trách nhiệm của toàn bộ hệ thống chính trị do Đảng lãnh đạo. Các tổ chức của hệ thống chính trị cần phối hợp chặt chẽ, đồng bộ trong đó Đảng nêu chủ trương đường lối đúng, Nhà nước ban hành chính sách pháp luật để thực hiện sự quản lý đối với tôn giáo, các đoàn thể và mặt trận có trách nhiệm vận động quần chúng tín đồ và chức sắc các tôn giáo cùng nhau xây dựng đất nước.

Bốn là, nâng cao đời sống vật chất và tinh thần cho đồng bào các tôn giáo. Chăm lo đến phần đời của đồng bào có đạo chính là chăm lo đến đời sống vật chất và cả đời sống tinh thần của đồng bào. Hiện tượng đồng bào dân tộc thiểu số ở Tây Bắc, việc đồng bào Tây nguyên theo đạo Tin lành với số lượng lớn trong thời gian ngắn có nhiều nguyên nhân, trong đó có nguyên nhân về đời sống kinh tế khó khăn, đời sống tinh thần nghèo nàn. Vì vậy, Đảng, Nhà nước cần có sự quan tâm và đầu tư đặc biệt hơn nữa để đồng bào theo đạo có điều kiện phát triển kinh tế, nâng cao đời sống. Các chương trình hỗ trợ phát triển KT-XH của Nhà nước đối với đồng bào tôn giáo nói chung và đồng bào tôn giáo ở các vùng dân tộc và miền núi nói riêng cần phải sát hợp với yêu cầu cụ thể, bức thiết của nhân dân địa phương và phải được quản lý chặt chẽ, tránh thất thoát, hoặc không có hiệu quả.

Tổ chức thực hiện tốt phong trào thi đua yêu nước và phong trào toàn dân đoàn kết xây dựng đời sống văn hoá ở khu vực đồng bào có đạo. Xây dựng điển hình tiên tiến và các tấm gương tiêu biểu trong phong trào để tuyên truyền, nhân rộng trong nhân dân. Tăng cường tổng kết kinh nghiệm thực tiễn ở cơ sở và trao đổi kinh nghiệm giữa các khu dân cư

có đạo để tạo thêm hiểu biết và đoàn kết giúp đỡ nhau trong phát triển KT-XH.

Năm là, thực hiện bình đẳng giữa các tôn giáo, giữa đồng bào theo tôn giáo và đồng bào không theo đạo.

Coi trọng sự bình đẳng của những người có tín ngưỡng tôn giáo hay không có tín ngưỡng tôn giáo trước pháp luật, lợi ích của tôn giáo phải thống nhất và phục tùng lợi ích của Nhà nước. Cộng đồng tôn giáo nằm trong cộng đồng dân tộc. Tôn trọng sinh hoạt tôn giáo, nhưng cần phê phán kịp thời những hành vi tôn giáo trái pháp luật, đi ngược lại văn hoá, phản đạo đức, có hại đến tính mạng con người, kích bác các tôn giáo khác hoặc chia rẽ nội bộ dân tộc, chống các âm mưu lợi dụng tôn giáo để phá hoại cách mạng, gây rối an ninh, trật tự an toàn xã hội của các lực lượng thù địch trong và ngoài nước. Đồng thời, cần xác định rõ chức năng, nhiệm vụ và quyền hạn của các cơ quan quản lý nhà nước và cán bộ tham gia quản lý nhà nước đối với lĩnh vực tôn giáo.

Để tăng cường đoàn kết tôn giáo, phải làm tốt công tác vận động quần chúng, đưa quần chúng tham gia trực tiếp vào công cuộc xây dựng đời sống mới, xoá bỏ hàng rào ngăn cản giữa người có đạo và không có đạo; làm cho các tín đồ và chức sắc nhận rõ âm mưu và thủ đoạn đen tối của bọn phản động, tự đấu tranh chống lại chúng, bảo vệ quyền tự do tín ngưỡng chính đáng của mình, bảo vệ an ninh Tổ quốc.

Sáu là, kiên quyết đấu tranh với những hiện tượng tiêu cực trong các tôn giáo và đập tan âm mưu lợi dụng tôn giáo để chống phá cách mạng của lực lượng thù địch.

Đảng và Nhà nước ta kiên trì thực hiện chính sách tự do tín ngưỡng, tôn giáo và tự do không tín ngưỡng tôn giáo, mọi hoạt động tôn giáo phải tuân thủ Hiến pháp và pháp luật, và đều có nghĩa vụ và trách nhiệm xây dựng và bảo vệ Tổ quốc. Tự do tín ngưỡng tôn giáo không có nghĩa là hoạt động tôn giáo nằm ngoài khuôn khổ pháp luật, đi ngược lại lợi ích của Tổ quốc, của nhân dân, phá hoại khối đại đoàn kết toàn dân tộc. Tự do tín ngưỡng không có nghĩa là ép buộc người khác bỏ đạo hoặc theo đạo. Tự do không theo hoặc theo một tôn giáo là một quyền cơ bản của con người, cần phải được tôn trọng và bảo vệ không chỉ trong Hiến pháp, mà ngay cả trong thực tiễn cuộc sống. Vì vậy, trong khi thực hiện nhất quán chính sách tự do tín ngưỡng và tự do không tín ngưỡng, Đảng, Nhà nước kiên quyết đấu tranh chống mọi sự lợi dụng tôn giáo của các thế lực thù địch nhằm chống phá sự nghiệp cách mạng của Đảng và nhân dân ta.

Tài liệu tham khảo

- Ban tôn giáo Chính phủ (2006), Các văn bản pháp luật liên quan đến tín ngưỡng, tôn giáo, Nxb Tôn giáo, Hà Nội.
- Giáo trình GDQP&AN, Tập 1, Nxb GD năm 2008 Tái bản lần thứ 8, 2016.

Nguyễn Văn Minh
Giảng viên Khoa quân sự